

Clara Vanderhenst

Mijn luxe is altijd tijd en ruimte geweest

"Naar zeilen", antwoordt Clara Vanderhenst. Als je de directeur van het Museum Smidt van Gelder in Antwerpen vraagt waarnaar ze zoal verlangt tijdens haar drukke bezigheden, antwoordt ze: "Naar zeilen". Clara Vanderhenst zet sedert de brand in het museum op 2 februari 1987 ook alle zeilen bij om zowel de restauratie van de collectiestukken en het gebouw, als de herschikking van de verzameling tegen het najaar van 1996 te realiseren. Zeilen, letterlijk en figuurlijk, is een constante in haar leven.

"Misschien ben ik wel toevallig in dit huis verzeild", zegt ze. "Ik zat professioneel vreselijk verveeld met allerlei inhoudelijke problemen, dingen die aan me vraten en waar ik absoluut weg van wou. Toen kwam dit museum vrij. Nou ja, museum, wat van een museum restte, zeg maar. Iemand moest dit zaakje opknappen. Ik zat toch in zak en as. Laat mij maar doen, zegde ik toen". Ze zegt nu: "Ik was er helemaal uit: de achttiende- en negentiende-eeuwse exponenten van de schilderkunst, meubelkunst, bronzen, siervoorwerpen en andere snuisterijen stonden ver van mij. Aan de verzameling oosters- en westers porselein was ik geeneens toe. Wat me mateloos boeide was het interieur in het algemeen. Hoe leven mensen tussen én met hun verzamelde kunstvoorwerpen. Zo kwam ik in de ban van Smidt van Gelder." Ze lacht: "Zelf ben ik gesteld op soberheid... en dan dit. Een overdaad aan objecten. Ik heb altijd van zeilen gehouden vanwege de vibratie tussen avontuur en spanning en techniek en vooral vanwege het onmetelijke. Mijn luxe is altijd ruimte en tijd geweest, daarover heb ik zorgzaam gewaakt. Ik ben trouwens niet wezenlijk veranderd sedertdien, al kreeg ik er misschien via dit museum een passie bij: de opera".

Contemporain

De operahuizen van Antwerpen, Brussel, Gent, Amsterdam, Parijs en andere steden zijn voor Clara Vanderhenst geen onbekenden. "Ik wil alles zien. Noem me een gulzig kijker. Mijn ogen zijn mijn best ontwikkelde zintuigen, geloof ik. Vandaar ook mijn belangstelling voor de

architectuur van een opera. Weet je, soms zou ik zo'n stuk wel eens zelf willen regisseren. Al ben ik geen artiest, wat een goede regisseur van nature moet zijn. Een regisseur is in mijn ogen een kunstenaar, iemand die vanuit zijn inspiratie iets creëert. Ik heb niet de pretentie me als kunstenaar te profileren: omgaan met kunst is iets anders als kunst scheppen. En toch... Ik zou me misschien kunnen laten gelden met een adviserende stem". Ze zegt: "Ik ben geen purist, ik kan best wat hebben, maar ik stoor me meer dan eens aan de ondoordachte en ronduit amateuristische wijze waarop een opera in scène wordt gezet". Buiten zijn arbeiders in de weer met de herinrichting van de tuin. Het is alsof ze een decor aan het opbouwen zijn. "Via, via en via zijn de oorspronkelijke plannen van de tuin, zoals aangelegd in 1905, in mijn handen gekomen. Het dossier kon nog net herschreven worden". Ze kijkt trots en zegt: "Mooi dat dit gelukt is". En ze zegt: "Ik hou van Mozart. Omwille van zijn emotie, denk ik. Ik wil echter ook moderne, hedendaagse dingen zien en horen. Een werkstuk van een contemporain componist heeft me trouwens nooit ontgoocheld. Meestal verlaat ik de schouwburg in dat geval met nieuwe inzichten, met een frisse kijk, ja, met een goed gevoel".

Fokkemaat

Ze zegt een deel van haar vakantiedagen te besteden aan concerten gewijd aan de Antwerpse polyfonisten, elk jaar opnieuw en steeds weer anders vertolkt naar aanleiding van het Festival van Vlaanderen. Ze koopt graag en creatief ("Niet elke

Foto: Jacques Sonck

dag!"), beukenbossen en rododendrons wegen droef op haar gemoed ("Geef mij maar de stad en -af en toe- de pure boerenbuiten") en ze verlangt naar zeilen. "Ik was naar verluidt een uitstekend fokkemaat", zegt ze, haar lach klatert door het museum. "Ik zeilde over zoet water en begaf me op de zoute zeeën. We legden aan in Griekenland, Spanje,... Ach, zeilen is heerlijk. Het opent je blik, verruimt je kijk op de dingen. Ik kon me nooit inkapselen: voor ik kunstgeschiedenis ging studeren, liep ik ontelbare baantjes af. Zo werkte ik in Soho in een Chinees restaurant, ik verkocht

schoenen, werkte in een kunstgalerij... Weet je, in verkopen was ik echt goed. Echt waar".

PAUL DE MOOR